

Dr. Jaroslav Voska †.

6. dubna 1936 zemřel nám po delší nemoci vynikající právník, sekční šéf ministerstva spravedlnosti Dr. Jaroslav Voska.

Narodil se v Praze 29. března 1879. Po skončení právnických studií na české universitě v Praze věnoval se soudní službě a působil vesměs se znamenitým úspěchem u soudů v Humpolci, Ústí nad Orlicí, Jílovém, Polici nad Metují a v Praze. Pro své znamenité schopnosti vědecké i praktické byl povolán již 4. prosince 1918 do ministerstva spravedlnosti do legislativního oddělení, kde pracoval vedle pozdějšího odborového přednosty a známého komentátora Antonína Hartmanna v agendě civilní legislativy. Po odchodu Hartmannově do pensie převzal vedení tohoto vysoce důležitého odboru. V těchto funkcích vykonal veliké práce legislativně přípravné na poli formálního práva civilního, zvláště připravil všechny naše novely procesní a exekuční, také však mnohá systematická zákonodárná díla sjednocovací, jako řady konkursní, vyrovnací a odpůrcí, zákon o pracovních soudech a j. Byl též — po Hartmannovi — předsedou superrevisní komise občanského zákoníku. Jeho pracovní plány a úkoly nebyly však dokončeny, ač i v době, kdy v posledních dvou letech byl často nucen zdržovat se pro nemoc docházky do úřadu, pracoval doma s největší obětavostí o velkých zákonodárných dílech dalších.

Vedle neúporné a vynikající činnosti úřední byl též po řadu let dobrovolnou učitelskou silou Vysoké školy obchodní v Praze. Četní jeho posluchači, komerční inženýři, vděčí mu za své vědomosti z oboru formálního práva civilního. Spisoval pro ně z tohoto oboru i potřebné literární pomůcky.

Literárně byl činným po celou dobu své činnosti soudcovské i ministeriální. Z hlavních jeho děl buďtež uvedeny: »Československé civilní řízení soudní a řízení exekuční.« 1922. Podle jeho přednášek vydal Spolek posluchačů vysoké školy obchodní v Praze »Řízení konkursní a vyrovnací. Řád

odpůrcí« 1924. Podle přednášek vydal Spolek poslucháčů komerčního inženýrství v Praze. »Sociálně pojišťovací soudnictví. Výklad procesních ustanovení zákona ze dne 19. října 1924 č. 221 Sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ invalidity a stáří«. »Řády konkursní, vyrovnací a odpůrcí«, 1926. Vyšlo ve sbírce »Kompas«. »Konkursní, vyrovnací a odpůrcí řády. 1931 Nákl. Právnického knihkupectví a nakladatelství V. Linhart v Praze. »Československé civilní řízení soudní a řízení exekuční (Vymáhání pohledávek v tuzemsku, část I.)«. 1933. Vydal Spolek poslucháčů komerčního inženýrství v Praze, a jiné. V jazyce německém vydal spolu s Dr. Dočekalem: »Konkurs-, Ausgleichs- und Anfechtungsordnung«. 1931. Nákladem Právnického knihkupectví a nakladatelství V. Linhart v Praze. Řídil též po řadu let odbornou revui »Archiv pracovního a sociálně-pojišťovacího práva« jako jeho redaktor. Před svým posledním vleklým onemocněním pracoval o habilitační práci o dovolacím řízení zejména de lege lata et ferenda, než pro unikající síly tělesné byl nucen vzdát se této práce, třeba již značně pokročilé.

Justiční služba i veškerý náš svět právnícký ztrácí v něm vůdčího spolupracovníka vynikajících schopností odborných, kolegu ryziho a ušlechtilého charakteru, československý národ věrného a poctivého syna, celá pak Republika příkladného občana.

Jeho světový názor a politické přesvědčení nebyly mu v každé době jeho působení výhodnými. Bylo však jen samozřejmým důsledkem ryзости jeho povahy, že právě v oněch dobách se k nim znal nejotevřeněji, ač vždy noblesně a snášenlivě.

Mezera odchodem jeho způsobená nebude v každém směru snadno zaplněna.

Duchovnej obci Právneho Obzoru.

Po šestnástich rokoch nepretržitej práce lúčim sa ako prvý starosta Právnickej Jednoty a redaktor Právneho Obzoru s oboma funkciami, ktoré mi boly vždy tak milé. No treba sa vedieť v pravý čas rozlúčiť i s tým, čo človeku k srdcu prirástlo, najmä keď toho vyžadujú vyššie záujmy.

Hneď po svojom prechode do Brna pokúsil som sa viacrát odovzdať obe vedúce funkcie do nových rúk, no až teraz sa mi to podarilo. Môj trvalý pobyt mimo sídlo Práv. Jednoty a Právneho Obzoru, stále vzrastajúce povinnosti mojho úradu, ako najvyššieho sudcu, pokročujúci vek a v neposlednej miere i snaha, abych urobil miesto mladšej generácii právnickej na Slovensku, viedly mňa k rozhodnutiu, že sa s oboma funkciami rozlúčim.